

V

Da Professor Asmus Hagen den næste Dag sad ved sit Frokostbord, bragte Tjeneren ham et Visitkort.

„Det er den Herre, der var her iforgaars og ikke sagde sit Navn. Skal jeg vise den Herre ind?“

Professoren saae paa Kortet, og uden at svare rejste han sig i glad Overraskelse og ilede med Servietten i Haanden ud i Forstuen. Jo, *der* stod han virkelig!

„Endelig — du vidtomstrefjende Odysseus! Du har rigtignok sat dine Venners Taalmodighed paa Prøve! Men kom nu ind! Jeg sidder netop ved Frokostbordet. Du har forhaabenlig ikke spist.“

„Jo — forlængst. Men jeg kan sidde hos for ikke at spille din Tid. Jeg saae paa Pladen derude, at du har Konsultation om en halv Time. Vi kan saa passiare, mens du spiser.“

„Et Glas Vin vil du vel nok drikke,“ sagde Professoren, da de var kommen tilbords. „Jeg har en ganske let Madeira. Den kan du uden Skade tage et lille Glas af. Jeg paatager mig Ansaret.“

„Tak, Ansaret beholder jeg helst selv. Og jeg er ikke det mindste skrupuløs!“

„Det har du sikkert heller ingen Grund til. Du ser jo ud som den farnesiske Herkules! Lad mig nu høre! Hvornaar kom du hertil?“

„For tre Dage siden. Jeg har forresten søgt dig et Par Gange. Derfor kommer jeg paa en saa ubelejlig Tid. Men jeg vidste alt-saa, at du var at træffe nu.“

„Ja, jeg slider i det! . . . Men lad mig høre! Du maa jo have en Masse at fortælle. Jeg har mere end een Gang sendt dig en misundelig Tanke her fra Trædemøllen.“

„Lidt har jeg ganske vist set af Verden. Jeg bildte mig ind, at jeg havde faaet noget tilgode i saa Henseende. Men min Nysgerighed er nu fuldt ud tilfredsstillet, og jeg er glad ved at være hjemme igen.“

„Velkommen da!“ sagde Professoren og løftede sit Glas for Torben Dihmer. „Jeg tror, du er kommen paa et heldigt Tids-